

Menneske dit liv er stort

Jeg kigger ned over den kalender, der var, og tænker det ligner løgn. Alt det gode jeg havde i udsigt, som jeg kun anede, som noget, der ville ske lidt senere. Noget jeg ikke rigtig behøvede at forholde mig til.

Gospelweekends, helligdage, sølvbryllupper og korkoncerter. Søndagsfrokost med familiens ældste, en elskets runde dag og løfter om rødvinssang og madpakker i zoologisk have. Min kalender må lyve; skulle jeg virkelig så mange fine ting? Og jeg så det end ikke...

Liv er liv

Jeg er ramt af alt det liv, der går tabt. Der er en kynisme i retorikken, som var særligt fremherskende først i coronadagene; en kynisme, som indikerede at sygdommen 'kun' ramte de ældre og de i forvejen svækkede. Vi rystede let på hovedet; liv er liv og heller ikke 80-årige eller diabetikere eller hjertesygge skal dø af den lille djævel corona. Kynismen fik modspil og godt for det.

Men den er ikke fulgt op i modsat ende af livet med andet end ulidelig opdragelse. Boomere og generation X, influenzere og magthavere pukker på ungdommens egoismeadfærd. Fester, der blev holdt, vandpiber, der blev røget, tinderdates og kys, der blev udvekslet.

Jeg sørger på de unges vegne

Men hør nu. Liv er liv og tabt liv, er tabt liv. Hvorfor er det mere kynisk at pege på de levedage, som ældre mister, hvis de rammes og lægges ned af corona, end alle de dage, som unge liv berøves, låst inde som de er med forældre, de hellere ser ryggen af, og søskende, der mest er i vejen. Hvor er villigheden til at se tragedien i aflyste sabbatår og spildte efterskoledage? Balkjoler, der hænger i skabet, og hemmelige forsommerkys, der ikke blev udvekslet. Alt det livet skulle med os, som vi tabte. Hvor længe vil vi kigge ud over det landskab uden at anerkende at også dét er tabt liv? Og tabt liv er behæftet med sorg. Jeg sørger på de unges vegne. Ja, det er tragisk at mennesker dør af denne sygdom; måske dør jeg selv, måske dør en af mine kære. Det er tragisk. Det er OGSÅ tragisk at vi mister livet mens vi har det.

Gud, giv os de tabte muligheder tilbage

Så dommedagsprofetierne er ikke kun kurver over mistede mennesker. Det er også at stå op til mismodsmeldinger om, at skolen først begynder efter sommerferien. Alt det tabte liv. Alt det, som ikke foldede sig ud af kalenderne og blev til oplevelser, erfaringer, minder. For mens vi venter på vacciner og kure, mens vi gør alt hvad vi kan for at holde os fra hinanden, mens vi lider med de ensomme ældre og handler for dem, mens vi lytter på hjælpeløse iphoneoptagede irettesættende bedrevidende småvideoer om at dét her, det handler ikke om *dig*. Det handler om *de udsatte*! Alt i mens dét sker, så kigger vi lige forbi det liv, de unge mister. Og siger de bare skal tage sig sammen. For det bliver godt igen. Jeg synes også dét er en kynisme. Og jeg frygter at vi voksnes manglende empati skubber de kommende generationer længere væk. Villige som vi er til at ofre deres liv. Hvor længe? Det er i sandhed *deres* forsømte forår og jeg håber at Gud vil give os alle tabte muligheder tilbage. Ja at det er sådan, som salmerne synger i os;

*Og når du har brugt din dag
til det sidste åndedrag,
standser Gud din gråd og klage,
ta'r en misbrugt dag tilbage,
nådig skjult i evighed. DDS 370, v. 7*

*Gud, giv os troen tilbage:
tro gennem dybest mørke,
liv gennem nat og død! DDS 476 v. 1*

Sognepræst Caroline Kollenberg Thisted